

Karen
Swan

Kalėdų
atvirukai

Romanas

TYTO ALBA

Karen
Swan
Kalėdų
atvirukai

Romanas

Iš anglų kalbos vertė
Almantė Rimavičienė

VILNIUS 2023

Karen SWAN
THE CHRISTMAS POSTCARDS
Pan Books, London, 2022

Bibliografinė informacija pateikiama Lietuvos integralios bibliotekų informacinės sistemos (LIBIS) portale ibiblioteka.lt.

Šį leidinį draudžiama atgaminti bet kokia forma ar būdu, viešai skelbti, taip pat padaryti viešai prieinamą kompiuterių tinklais (internete), išleisti ir versti, platinti jo originalą ar kopijas: parduoti, nuomoti, teikti panaudai ar kitaip perduoti nuosavybėn.

Draudžiama šį kūrinių, esančių bibliotekose, mokymo įstaigose, muziejuose arba archyvuose, mokslinių tyrimų ar asmeninių studijų tikslais atgaminti, viešai skelbti ar padaryti visiems prieinamą kompiuterių tinklais tam skirtuose terminaluose tų įstaigų patalpose.

Copyright © Karen Swan 2022
© Almantė Rimavičienė, vertimas į lietuvių kalbą, 2023
© „Tyto alba“, 2023

ISBN 978-609-466-771-8

Ižanga

Vinfelas, Kambrija

2018 metų spalį

– Negaliu, – stengdamasi nežiūrėti žemyn, Nataša taip stipriai įsikibo į virvę, kad net krumpliai pabalo.

Helsei užšokus ant tako gale esančios platformos, takas kiek susvyravo. Būtų galima beveik sakyti, kad Helse šuoliavo lyg Disnėjaus „Snieguolėje“ nupiešta voveraitė, o ne iš Somerseto atvykusi profesionali odontologė. Atsisukusi pamatė, kad Nataša stovi sustingusi tarp dviejų medinių pakopų. Ką tik švytėjusi džiaugsmu, Helse dabar nustebo, o netrukus ėmė tarškėti:

– Ak, tik nesakyk, kad įstrigai! – suplojusi rankomis nusi juokė. – Kaip juokinga! – išsitraukusi telefoną ėmė fotografuoti suakmenėjusią Natašą.

Apimta panikos, Nataša žvelgė į ją. Būtų galėjusi pasakyti, kad kojos įaugo į žemę, jei tik nebūtų akivaizdu, kad tai netiesa. Įsikibusi į virvę stovėjo trisdešimties pėdų* aukštyje.

– Negaliu, – vėl pakartojo, stengėsi kalbėti kuo aiškiau.

---

* Apytikriai 9 m.

– Mieloji, net pasigėrusi sugebi eiti akmeniniu grindiniu avėdama vintažiniais „Jimmy Choo“ bateliais, todėl, po velnių, ir čia sugebėsi. Plačiai atsimerk ir pirmyn. Tu gali.

Virpėdama iš baimės, Nataša pažvelgė į kojas, bandė sutelkti dėmesį į sportbačius ir nematyti tarp pakopų esančių plyšių. Liepė kojoms eiti, bet lyg piktosioms dvasioms įsikišus žvilgsnis vėl nukrypo į plyšius. Todėl suinkštė ir pritūpė: negražiai, neoriai ir nepatogiai. Deginantis skausmas pervėrė šlaunų raumenis.

Virš žemės besidriekiantis takas vėl susiūbavo, nes už jos einanti Sara žengė dar vieną žingsnį artyn. Iki priekyje einančio žmogaus turėjo išlaikyti trijų pakopų atstumą, bent jau taip sakė apsaugines virves pritvirtinęs vaikinai. Ar tik ji viena klausėsi nurodymų? Ar visos kitos spoksojo į nepadoriai jam už nugaros besistaipančią Helsę?

– Nagi, Natse! – iš už nugaros šūktelėjo Sara. – Pirmyn. Su stojus darosi šalta.

– Aš... Aš... – Nataša sudvejojo, bandė vėl išsitiesti, bet jautėsi tarsi įbetonuota. – Aš išties įstrigau.

– Natse, – vėl šūktelėjo Helse. – Tiesiog pagalvok, kaip po visko siurbčiosim „Margaritas“. Mmm.

Lengva jai kalbėti, kai jau saugiai stovėjo ant plačios aplink medžio kamieną įrengtos platformos. Nataša ilgesingai žvelgė į ją. Bet iki platformos dar buvo trylika pakopų. Kodėl sustojo? Jei būtųėjusi, dabar jau būtų pasiekusi platformą ir viskas būtų gerai. Vos leisdavo smegenims vadovauti, iškart susidurdavo su problemomis.

Iš užnugario, tik tolėliau pasigirdo balsai. *Kas negerai? Judėk pirmyn!* Dėl jos susidarė spūstis. Apsauginių virvių sistema neleido pasitraukti trasos viduryje, virvę atsegdavai tik už-

lipęs ant platformos. Kol ji čia stovės, kiti žmonės taip pat bus įstrigę.

– Negaliu, negaliu, negaliu, – šnabždėjo, nors ir žinojo, kad niekas jos negirdi. Nunarino galvą ir suvokė, kad tirta.

Negalėjo nei grįžti, nei judėti į priekį. Pakibo ore pačiame tako viduryje ir laukė, kol nukris.

– Ei!

Iš apačios pasigirdęs šūksnis kiek išsklaidė sąstingį. Pažvelgusi žemyn, pamatė jas į trasą išleidusį ir taisykles išvardijusį instruktorių, kuris būtent iš Helsės paėmė skardinę su iš anksto sumaišytu pasiflorų gėrimu martinio taurėj. Jis stovėjo įsiremęs rankomis į šonus.

– Ar viskas gerai?

– Gal galit ją įtikinti eiti į priekį? – pasigirdo balsas iš už nugaros.

Ji papurtė galvą.

– Negaliu. Negaliu pajudėti. – Netgi nesugebėjo garsiai ir aiškiai kalbėti.

– Ji ten stovi jau penkias minutes! – kažkas šūktelėjo.

Instruktorius sumirksėjo ir įvertino, kaip keistai ir nerangiai ji sustingo ant dviejų pakopų. Taip nejaukiai ir nepatogiai savo noru niekas nestovėtų.

– ...Gerai. Ateinu.

Nataša pajėgė tik akimis sekti, kaip jis kopėčiomis užlipo ant priešais augančiame medyje įrengtos platformos. Vos po keleto akimirkų atsidūrė šalia Helenos ir jos klausydamasis linktelėjo. Žengė ant ore įrengto tako ir šiam sulingavus Nataša aiktelėjo, bet jis ėjo taip atsainiai, lyg abu būtų bare.

– Tu Natsė, tiesa?

Ji linktelėjo.

– Kaip jautiesi? Gal negaluoji? – sustojęs priešais paklausė.

Nataša vis dar buvo kiek pritūpusi, bet kilstelėjo galvą ir žvilgtelėjo į jį.

– Jūs... neprisisegęs, – negalėdama patikėti sušnabždėjo ir dar stipriau įsikibo į virvę. Jis galėjo bet kurią akimirką žūti.

– O! Po velnių! – nusikeikė pamatęs, kad stovi neprisisegęs prie apsauginių virvių. – Vis pamirštu. – Prie virvės prisegė savo saugos karabiną. – Tik nesakyk mano viršininkui, gerai? – šyp-
telėjo.

Nataša nieko neatsakė. Jo nerūpestingumas ir atsainus po-
žiūris nepadėjo pasijusti geriau ar saugiau.

Atsistojęs priešais, instruktorius kiek pritūpė ir alkūnėmis
atsirėmė į kelius.

– Įstrigai, tiesa?

– Nieko negaliu padaryti, – sušnabždėjo ji. – Atsiprašau.

– Nereikia atsiprašinėti. Nuleisim tave ant žemės. Užtikrinu,
kad esi visiškai saugi.

Ji pažvelgė į instruktorių ir pastebėjo, kad šis žvelgia labai
maloniai ir nors pats viršuje jautėsi jaukiai, visai nesišaipė iš jos
baimių. Jis vėl atsistojo, bet takas sulingavo ir Nataša dar stipriau
įsikibo į virvę ir suinkštė. Pasijuto taip, lyg kristų, lyg tuoj galėtų
žūti, slėgė krūtinę, kvėpavimas pasidarė greitas ir paviršutiniškas.

Bandydamas nuraminti, instruktorius ištiesė ranką ir ji pa-
juto nuo jo kūno sklindančią šilumą, o pati buvo taip stipriai
įsikibusi į virvę, kad kraujas nebepasiekė pirštų galų.

– Natse, mano vardas Tomas. Pažadu, kad neleisiu tau nu-
kristi. Ar pasitiki manimi?

Nataša nieko neatsakė. Nepažinojo jo! Tai aišku, kad nepasi-
tikėjo! Tomas tyliai nusijuokė.

– Manysiu, kad atsakymas yra „ne“.

Nataša vėl tik pažvelgė į jį, nes negalėjo pajudinti nė pirštelio.

– Viskas gerai. Tai sąžiningas atsakymas. Galiu atlaikyti tavo smerkiamą ir įtarų žvilgsnį.

Nepaisydama milžiniškos baimės, Nataša nusišypsavo.

– Cha, gerai. Šio to pasiekiau. Ji šypsosi! – Tomas irgi šyptelėjo, ir Nataša, nors buvo sukaustyta baimės, vis tiek pastebėjo, koks jis išvaizdus: buvo vienas iš tų linksmų, besišypsančių ir sportiškų vaikinų, į kuriuos pažiūrėjus atrodė, kad jiems viskas eina kaip iš pypkės. – Gerai, pirmiausia pasistengsiu tau padėti atsistoti. Nedaryk jokių staigių judesių. Tiesiog labai lėtai išsitiesk.

Atsistoti? Dar galėjo paprašyti parodyti, kaip moka *stovėti ant rankų*. Pajuto, kad šypsena išblėso, kvėpavimas vėl tapo paviršutiniškas.

– Ne. – Privalo likti susilenkusi, pasislėpusi ir atrodyti maža.

Tomas nutilo ir Nataša juto, kad kaip tik dabar bando ją įvertinti ir pagaliau ima suprasti, kad ji ne šiaip sustingo iš baimės. Išties smarkiai įstrigo, lyg kas būtų ją ten privirinęs.

– Gerai, tada pabandysime taip, kaip daro pradedantieji. Įsikibk abiejose pusėse, o aš suimsiu už pažastų ir tau padėsiu. Taip jausiesi saugiau...

Nataša papurtė galvą.

– Ne.

Tomas vėl nutilo. Jei ji negalėjo išsitiesti, kažin ar galėtų vil-tis, kad sugebės paeiti? Nataša pastebėjo, kad jis apsidairė, neabejotinai ieškojo bendradarbių, bet artimiausias buvo už keleto medžių ir labai užsiėmęs, nes vadovavo mažo berniuko gimtadienio vakarėliui. Nataša pažeminta ir apstulbusi žiūrėjo, kaip vaikai suposi ir šokinėjo: nesilaikydami ir nebijodami.

Tomas vėl atsisuko.

– Gerai, tuomet pabandykim kitaip. Jeigu leisi, atsistosis labai arti ir tave laikysiu. Užsimerksi, o aš padėsiu atsistoti ir tau net nereikės matyti, kur esi.

– Ne. – Jos balsas buvo vos garsesnis už kvėptelėjimą.

– ...Arba taip, arba teks šauti strėlytę su migdomaisiais.

Sunerimusi Nataša kilstelėjo galvą, bet jis tik gūžtelėjo pečiais.

– Šiek tiek juokauju.

Ji sunkiai nurijo seiles.

– Užsimerk. Paklausk, tiesiog užmerk akis. Nieko tau nedarysiu. Tiesiog užsimerk ir leisk sau pajusti, ką reiškia čia būti.

– Kaip tik to ir nenoriu pajusti, – sumurmėjo ji.

Tomas šyptelėjo, lyg ji būtų papokštavusi.

– Suprantu, bet jei sugebėsi „pajusti“, kur esi, ir suvokti, kad nekrenti žemyn, tavo instinktai turėtų vėl pabusti. Gal tavo kūnui nepatinka čia stypsoti, bet protas įsitikins, kad esi saugi. Tiesiog pabandyk. Esu čia pat. Neleisiu, kad tau kas nors nutiktų.

Nataša atsargiai užsimerkė. Sustiprėjo kitos juslės ir pajuto, kaip pučia vėjas, sukuriuoja ne tik aplink ją, bet ir po ja. Tvirtai gniauždama delną čiupė virvinį turėklą, juto po kojomis esančią tvirtą ažuolinę pakopą ir deginantį skausmą šlaunyse. Šioje pavojingoje, bet stabilioje aplinkoje pajuto savo kūną.

Atsimerkusi pamatė, kad Tomas žiūri tiesiai į ją.

– Viskas gerai?

Linktelėjo.

– Ar gali išsitiesti?

Nataša paskubomis papurtė galvą.

– Ar galiu atsistoti labai arti ir tave palaikyti? Pažadau, nebus

nieko nederamo, bet nuraminsiu tavo nervų sistemą, kuri kaip tik dabar šėlsta lyg gerame vakarėlyje.

Išgirdusi pokštą ji vėl blankiai šyptelėjo.

– Gerai.

Padarys bet ką, kad tik kuo greičiau iš čia dingtų.

– Gerai. Ketinu atsistoti ant tų pačių pakopų kaip ir tu. Takas kiek sulinguos, bet mes neparvirsim ir nenukrisim...

Natašai nespėjus sudvejoti, jis žengė ant tos pačios pakopos. Nuo svorio takas sulingavo ir, Tomui atsistojus šalia, ji instinktyviai apsvijio jį rankomis lyg kokį stabilų objektą. Vos Natašai paleidus turėklo virvę, jis taip pat ją stipriai apglėbė ir priglaudė prie krūtinės. Nataša nematė, kas yra už jo, prieš akis buvo tik juodas džemperio „North Face“ audinys, bet suvokė, kad dabar stovi tiesiai.

– Ar viskas gerai? – paklausė Tomas, bet Nataša girdėjo tik kažką sugaudžiant jo krūtinėje.

– Aha.

– Gerai. Dabar atsistok man ant pėdų.

– ...Ką?

– Atsistok man ant pėdų.

– Negaliu. Sutraiškysiu.

Pajuto, kad Tomas nusijuokė, nes priglaudusi ausį prie krūtinės girdėjo dundesį.

– Nemanau, – sukikeno. – Lipk. Nors ir atrodo beprotiška, yra toks būdas.

Nataša atsargiai užlipo. Absurdiška, bet turbūt čia vienintelis būdas išvengti strėlytės su migdomaisiais.

– Dabar tvirtai laikykis.

– Ką darysi? – paklausė ir dar stipriau įsikibo.

– Įsivaizduok, kad šoksim.

– Šoksim? – apimta siaubo aiktelėjo.

– Taip, o dabar... – Šiek tiek kilstelėjo kulnus ir abu ėmė suk-tis 180 laipsnių kampu. – ...apsisuksim.

Net nespėjo paprieštarauti. Pajuto, kaip jis kilsteli ant nuga-ros laikytą ranką, greitai atsega ir vėl užsega saugos karabiną, su-prato, kad taip saugos virvė nesivynios aplink juos. Vėliau per-segė ir jos virvę.

Vos po keleto akimirų Tomo rankos vėl buvo jai ant nuga-ros. Dirbo labai greitai, net nežiūrėdamas. Panašu, kad baimė jam buvo svetima.

– Vis dar viskas gerai?

Nataša vos linktelėjo. Stovėjo ant nepažįstamojo batų, buvo prikibusi prie jo lyg koks moliuskas, įstrigusi trisdešimties pėdų aukštyje ir laukė mirties.

– Ar moki šokti valsą? – paklausė, bet nelaukė atsakymo. – Labai lengva. Žingsnis, žingsnis, sustojam. Žingsnis, žingsnis, sustojam. – Kol kalbėjo, kojos atliko nupasakotus žingsnius, vedė ją atbulomis, viena ranka laikydamasis už virvinio turėklo, kita apglėbęs per nugarą, o dar po akimirkos pajuto, kad jis žen-gė didelį žingsnį. Nataša aiktelėjo ir dar stipriau įsikibo.

– Dabar jau gali atsimerkti, – po akimirkos pasakė Tomas.

Ką? Jie nebejudėjo. Labai atsargiai, atmerkusi tik vieną akį vos vos atsitraukė. Instruktoriui kažkaip pavyko kartu susegti jų saugos karabinius, todėl sujudėjusi Nataša ir jį švelniai trūktelėjo. Vienu spustelėjimu jis juos atsegė.

– Tvirtas pagrindas po kojom, – šyptelėjęs pasakė, o Nataša staiga susivokė stovinti ant platformos.

Atbula nulipo nuo jo batų ir atsistojo ant tvirto paviršiaus.

– O, Dieve, viskas baigėsi, viskas baigėsi, – šnabždėjo prispau-dusi ranką prie krūtinės ir žvelgė sau po kojomis, į platformą.

Nebūdama tikra, ar sugebės stovėti niekieno neprilaikoma, sulupo ant kelių ir nunarino galvą. Viskas baigta.

– Išvydus tokį didvyrį ir man pakirstų kojas! – koketiškai nusijuokė Helsė. Tokia jau buvo, flirtuodavo tiek su paštininku, tiek paštininko šunimi. – Kaip *galėtume* atsidėkoti?

– Nesirūpinkite. Tai įtraukta į mano pareigas, – sukikeno Tomas, atsegė karabiną ir vėl palinko prie Natašos. – Kaip tu? – daug tyliau paklausė.

Ji žvilgtelėjo aukštyn ir iš siaubo sudiegė pilvą, nes tik dabar, kai žvilgsnio nebetemdė baimė, galėjo tinkamai į jį įsižiūrėti. Jau buvo pastebėjusi, kad instruktorius aukštas, rudaplaukis ir mėlynakis, vešliais antakiais, bet jo šypsena ir malonus balsas buvo tokie ypatingi, kad panorė ištiesti rankas ir apkabinti vėl priglausti veidą jam prie kaklo duobutės. Jis kažkodėl atrodė... pažįstamas, nors anksčiau niekada nebuvo susitikę.

– Labai ačiū. Jaučiuosi tokia apgailėtina.

– Neturėtum. Dažnai taip nutinka, – pasakė jis. – Nuolat skubam padėti. Nekaltink savęs. Puikiai laikeisi.

Nataša suvokė, kad jis tiesiog buvo malonus. Net maži vaikai laipiojo drąsiau.

Tikriausiai Tomas pastebėjo, kokia skeptiška jos veido išraiška, nes sukikeno:

– Vis dar nepasitiki manimi?

– Ne, aš... ne. – Norėdama įtikinti, silpnai papurtė galvą, bet žodžiai nesidėliojo, užplūdus adrenaliniui, nesugebėjo pratarti nė žodžio. Atrodė, kad tik dabar ima vėl protauti, ir pajuto, kad kūnas paklūsta. Kas ten viršuj nutiko? Nataša prisiminė, kaip apdairiai jis nukreipė jos dėmesį pokštaudamas, kokia saugi jau-tėsi jo glėbyje, kokia sutrikusi buvo stovėdama jam ant batų ir šokdama tarp medžių...

– Natse, išties manau, kad puikiai susitvarkei.

Išgirdusi žodžius vėl pažvelgė į jį, ir atrodė, kad trenkė žaibas, lyg tarp jų vyktų kažkas daugiau, lyg ne tik maloniai šnekučiuotųsi. Panašu, kad ir jis pajuto, nes vos vos susiraukė ir žvelgė kiek ilgiau, nei būtų mandagu. Lūpos prasivėrė, bet žodžiai pasigirdo ne iš karto.

– Gal reikėtų tave vėl pastatyti ant kojų?

Instruktorius išsitiesė ir padavė jai ranką. Nataša suėmė jo ranką, juto didelį delną šalia savojo, kaip jis suspaudė ranką pirštais ir labai lengvai pastatė ją ant kojų. Abu vėl nutilo.

– Taigi... – Tomas šypsojosi, kiek papurtė galvą ir nusuko akis. – Hm... žinau, kad sumokėjai už laipiojimą po visą medžių laja vedančią trasą ir spręsti tau, bet siūlyčiau atsipalaiduoti ir šiandien daugiau nebelaipioti. Patyrei nemenką išgąstį, be to, laipioti turėtų būti smagu, o ne prilygti ritualiniam kankinimui.

– Būtent. Natse, dabar mergvakaris, o kančios turėtų prasidėti tik po santuokos, bet ne prieš ją! – įsiterpė Sara, kaip tik spėjusi užlipti ant platformos ir dabar knebinėjanti saugos karabiną.

– Išteki? – žengdamas žingsnį atgal ir susidėdamas rankas ant klubų pasitikslino Tomas.

– Kodėl toks nustebęs? – stebėdama jo reakciją kreivai šyptelėjo Helsė.

– Tiesiog ji atrodo tokia... – Vėl atsisuko į Natašą. – Tu atrodai tokia jauna.

– Ką gi, įsimylėti gali bet kokio amžiaus, – mažliai ištarė Helsė. – Romeo ir Džuljeta buvo paaugliai.

– Aš ne paauglė, – paskubomis atšovė Nataša.

Jis lėtai linktelėjo.

– ...Ką gi... Sveikinu.

– Ačiū. – Vėl žvelgė žemyn į lentas.

Taip stovėdama, Nataša matė visų, anksčiau už jos įstrigusių, žmonių kojas, jie nekantravo kuo greičiau ją aplenkti ir užlipti ant kitos platformos, nes baiminosi, kad ji gali bandyti toliau eiti trasa.

– Ir nesijaudink, neketinu grįžti į trasą, nenorėčiau, kad kas iš mūsų vėl atsidurtų tokioje nepavydėtinoje situacijoje, – pasakė Nataša ir perbraukė ranka plaukus. – Labai atsiprašau, kad sukėliau tiek nepatogumų.

– Nesukėlei jokių.

Pakėlusi akis pamatė, kad instruktorius vis dar ją stebi, tik jo veide nebebuvo tos šelmiškos šypsenos. Atrodė, kad oras tarp jų kibirkščiuoja, ir akies krašteliu Nataša matė kiek prasižiojusią, išpūtusią akis Helse, kuri net atrodė nepadoriai patenkinta, lyg pati būtų mačiusi tas kibirkštis. Nataša suprato, kad būtina kuo greičiau baigti šį netikėtą flirtą.

– Spėju, kitos jau nerimauja, kur mes dingome. – Žvilgtelėjo į šios išvykos organizatorę Sarą.

– Ak, nesijaudink, – ramiai atsakė ji. – Kol lūkuriavom, nusiunčiau žinutę Reičei ir parašiau, kad susitiksime medyje įrengtame namelyje. Jos jau seniai įveikė trasą.

Nataša pavartė akis ir susigėdusi, kad dėl jos kilo tiek sambrūzdžio, prispaudė ranką prie kaktos.

– Et, aš tokia nevykėlė.

– Ne, kaip tik gerai, kad užtrukom. Merginos turėjo laiko paslėpti striptizo šokėją.

– *Ką?* – Rankos vėl nusviro.

Helsė ėmė kvatoti.

– O, kad būtum mačiusi savo veido išraišką!

– Sakiau, kad nenoriu...

– Manau, sakei nenorinti vegetariško maisto, – pareiškė Sara, mąsliai suraukė kaktą ir priglaudė pirštą prie lūpų.

Nataša pastebėjo, kad klausydamasis jų pokštų Tomas atrodė suglumęs. Kai jų akys vėl susitiko, šypsena jau buvo išblėsusi.

– Ką gi... panašu, kad laukia įdomus savaitgalis. Džiaugiuosi, kad pavyko tave išgelbėti ir galėsi pasilinksmit.

– Mieliau būčiau nukritusi, – suaimanavo Nataša. – Naktis reanimacijoje yra geriau, nei žiūrėti į aplink besisukiojantį strip-tizo šokėją.

– Taip nekalbėtum, jei jo vietoje būtų aktorius Čaningas Teitumas, – lėtai ištarė Helsė.

– Esi tikra, kad jautiesi geriau? – paklausė Tomas.

– Taip. Tik kaip paskutinė kvailė.

Tomas žvilgtelėjo į kitas merginas.

– Ar ji visada sau tokia griežta?

– Oi, nenorėk, kad pradėtume, – suaimanavo Sara. – Juk ne veltui ją vadina Panele Tobulybe. – Suraukė nosį. – Tiesiog jos standartai labai aukšti.

– Nejaugi?

– Tobuli plaukai, tobulas butas, tobulas kūnas, tobulas sužadėtinis...

– Ei, aš čia! – papriekaištavo Nataša. – Viską girdžiu!

– Matai? Tobula klausa.

Tomas šyptelėjo, bet kaip tik tada atgijo ant diržo pakabinta radijo stotelė.

– Pareiga šaukia, – atsiduso jis. – Turiu eiti.

– Bet būdamas su mumis taip pat dirbi, tiesa? – paklausė Helsė. – Gal gali pasilikti? Ką tik ją išgelbėjai! – teatrališkai ištarė.

– Turint galvoje striptizo šokėją, būtų sunku įrodyti, kad

dirbu, – pašmaikštavo. Nužvelgė visas merginas, ir galiausiai jo žvilgsnis vėl sustojo ties Nataša. – Buvo malonu su jumis susipažinti... Natse, smagiai praleisk savaitgalį.

– Ačiū. Už viską, – bandė kalbėti lengvabūdiškai, bet balse buvo girdėti įtampa.

– Jei kada vėl norėsi pašokti tarp medžių šakų... šoksiu su tavimi, – gūžtelėjo pečiais, tik žvilgsnis stabtelėjo kiek ilgiau, vis dar žvelgė besisukdamas.

– Lažinuosi, kad jis taip sako visoms merginoms, – sumurmėjo Helsė, bet visos nulydėjo jį akimis link kopėčių, stebėjo, kaip jis nuo diržo atsega radijo stotelę ir kažką pasako. Ar skubėjo dar ką nors gelbėti? Žiūrint į jį viskas atrodė taip paprasta.

– Žemė kviečia Natšę.

– Ką? – atsisuko Nataša ir pamatė, kad Helsė spragtelė pirštais palei nosį.

– Mergaite, vis dar nepraradai savo žavesio. Gaila, kad nematei, kaip lengvai jis tave ten suko ratais. Buvo velniškai seksualu.

– Jei jau taip sakai. Buvau užsiėmusi kitkuo, bandžiau išvengti širdies smūgio, – bandydama atsispirti tuštumos jausmui sumurmėjo ji. Baigėsi adrenalino antplūdis?

Sara uždėjo ranką ant peties.

– Kas ten nutiko? Vieną akimirką ramiaiėjai, o kitą elgeisi kaip priekinius automobilio žibintus išvydęs elnias.

Suglumusi Nataša papurtė galvą.

– Sakau nuoširdžiai, nežinau. Man tikrai buvo smagu. Bet staiga supanikavau.

Sara suraukė antakius ir pažvelgė į Helsę.

– Manęs neklausk, – atsakė ši ir gūžtelėjo pečiais. – Nieko nepastebėjau, kol užlipau ant platformos ir atsisukusi pamačiau,

kad ji neseka man iš paskos. Vieną akimirką kalbėjomės apie įžadus, o kitą ji iš visų jėgų *gniauzė turėklus* ir atrodė, kad tuojau reikės kviesti gydytoją.

– Bet dabar jautiesi gerai? – sunerimusi paklausė Sara.

– Puikiai. Tiesiog... nutiko kažkas keisto.

– Ką gi, manau, nesuklysiu pasakydama, kad *visų mūsų* širdys ėmė plakti daug greičiau, – nusijuokė Helsė, kumštelėjo ir mirktelėjo. – Tikėkimės, kad jis – buvo atpildas už mergvakarį poilsiavietėje „Center Parcs“.

Sara apstulbusi išsižiojo, bet norėdama nuraminti Nataša palietė jos ranką.

– Puikiai leidžiu laiką!

– Ar tikrai?

Nataša linktelėjo. Vargšėlė Sara atrodė labai išsigandusi, kad galėjo ją nuvilti. Tiesą sakant, mergvakarį turėjo organizuoti Helsė, jos seniausia ir geriausia draugė, bet jos visos žinojo, kad vakarėlis greit taptų nevaldomas. Striptizo šokėjas būtų pats nekalčiausias pasirinkimas.

– Susiraskime kitas ir užkąskime, – pasiūlė Helsė. – Mirštu iš bado. Geismas visuomet sužadina apetitą.

– Nejau judvi nenorite pabaigti trasos? – paklausė Nataša. – Mielai susirasiu kokį suoliuką ir luktelsiu, kol kabarositės medžių viršūnėmis. Jausiuosi blogai, jei dėl manęs praleisit tokią pramogą.

– Taša, atėjome čia tavęs nuvaryti nuo kojų, o ne stebėti paukščių, – atsakė Helsė, tuomet iš džinsų kišenės išsitraukė elektroninę cigaretę ir leisdamasi kopėčiomis ant pušų spygliais nuklotos žemės kelis kartus patraukė.

– Juk neužsakei striptizo šokėjo? – paklausė Nataša joms susiradus savo dviračius ir jau minant lygiais miško keliukais.

– Deja, galiu pažadėti tik tiek, kad nebus vegetariško maisto, – gūžtelėjo pečiais Helsė ir pasivijusi merginas važiavo greta.

Taip lydima į savaitgaliui išsinuomotą namelį, Nataša jautėsi kaip kalinė, o ne būsima nuotaka, nors ten jau laukė kitos merginos su karštu vynu ir galbūt kelnaitėmis su juostele mūvinčiu vaikinu. Nusijuokė, nors iš baimės vis dar diegė pilvą, ir mynė toliau. Ji visuomet judėjo tik pirmyn, siekė tokios ateities, kokios troško.

Pirmas skyrius

Viena

2022 m. lapkričio 26 diena, šeštadienis

– Kuris? – žvelgdama į pastatą paklausė Nataša, beviltiškai troško kuo greičiau patekti į butą. Kelionė truko daugiau nei trylika valandų, jau kirto keturias laiko juostas. Nenuostabu, kad dabar glėbyje ramiai mieganti mažylė pusę to laiko prarėkė.

– Ketvirtas aukštas, – sumokėjęs taksi vairuotojui ir kaip visada palikęs labai dosnius arbatpinigius paaiškino Robas. – Šeimininkas – Huberis, jo pavardė turėtų būti parašyta prie skambučio.

– Argi nesakei, kad šeimininkas šį savaitgalį bus išvykęs?

– Taip. – Paėmė jų krepšius ir užlipęs keletą laiptelių sustojo prie užrakintų lauko durų.

Nataša stovėjo daugeliui mamų būdinga poza: švelniai lingavo ir vieną ranką laikė prie užsnūdusios ant peties Meibelės galvytės.

– Gal minėję, kad kur nors paliks raktą? – paklausė. – Pavyzdžiui, pas kaimyną?

– Ne, raktas bus prie buto durų įrengtoje dėžutėje su kodine spyna. Nesijaudink, turiu kodą. – Kyštelėjo ranką į kišenę ir išsitraukė telefoną.

– Bet jis neužsiminė, kaip patekti į *pastatą*?

Nataša stebėjo, kaip dailiame jos vyro veide šmėstelėjo abejonė.

– Oi... Žioplų. Ne. Neužsiminė.

– Supratau.

Ji vėl sudrebėjo. Buvo tamsu, miestas jau žybsėjo anksti įžiebtomis kalėdinėmis lemputėmis ir pūtė šaltas vėjas. Dar stipriau apglėbė Meibelę. Jos vis dar vilkėjo taip pat kaip saloje – plonomis medvilninėmis suknelėmis, buvo plikomis kojomis, o sugrįžusios į europietišką žiemą tiesiog užsivilko megztinius. Negalėjo ilgai lūkuriuoti. Lauke jau šalo.

– Pabandyk paskambinti kuriam kaimynui. Net neabejoju, kad dažnai taip nutinka.

Robas peržvelgė surašytas pavardes. Hubertui priklausė aštuntas butas.

– Turbūt septintame bute gyvenantiems Slesinskiams jau bus pabodę jų buto skambutį spaudžiantys „Airbnb“ nuomininkai?

– Nežinau, Robai. Tiesiog noriu kuo greičiau mūsų dukrą nunešti į šiltą kambarį ir paguldyti į lovą.

Jis suraukė nosį.

– Plutai. – Ketvirtas butas. – Turbūt juos trukdo daug rečiau. Pabandysiu. – Spustelėjo ketvirto buto skambutį ir laukė.

– *Ja?* – po keleto sekundžių pasigirdo moters balsas.

Nataša stebėjo, kaip Robas palinko į priekį ir kalbėjosi. Visuomet sakydavo, kad jo vokiečių kalba tik „pakenčiama“, bet dabar atrodė, kad geba kalbėti labai gerai. Nataša iš viso pokalbio suprato tik žodį „Huberis“, bet baigdama pokalbį moteris linksmai nusikvatojo.

Po akimirkos pasigirdo pyptelėjimas ir sunkios lauko durys buvo atrakintos.

– Matai? – palaikydamas duris nusišypsojo Robas. – Ji mielai sutiko padėti. Lažinuosi, kad Slesinskiai net nebūtų su mumis kalbėję.

– Negali žinoti, kaip būtų buvę, – išvargusi atsakė ir paėjusi keletą žingsnių senomis marmurinėmis grindimis sustojo laukdama, kol jis įneš krepšius.

Vestibiulis buvo platus ir erdvus, prie vienos sienos stovėjo sena žalia aksomu aptraukta sofutė ir ilgas medinis stovas su keletu skėčių. Dar išvydo medinę spintelę su skyreliais, vieni jų buvo tušti, o kiti prigrūsti laiškų.

Suguzėjo į ankštą liftą. Sienos buvo veidrodinės ir, liftui lėtai kylant aukštyn, Nataša žvelgė į miegančios dukters atspindį: išraudusius putlius žandukus, rožines lūpytes ir tamsius plaukučius, kurių galiukai garbanojosi. Vargšė mergytė buvo išsekusi ir Nataša nenorėjo net pagalvoti, kad rytoj vėl teks sėsti į lėktuvą. Gal vertėjo iškęsti visą kelionę ir penkias valandas laukti oro uoste. Bet priminė sau, kad išsimiegoję patogioje lovoje visi jausis daug geriau.

Lifto durys atsidarė, Robas atbulas išvežė visą jų bagažą ir turbūt šimtąjį kartą kelionine lovyte užsigavo blauzdą. Aštuntą butą buvo lengva rasti. Žvilgtelėjęs į telefoną, Robas suspaudė kodą ir išsiėmė raktą. Pergalingai žvilgtelėjo į Natašą.

Vos spėjo įkišti raktą į spyną, iš apačios kažkas šūktelėjo, panašu, kad kreipėsi į juos. Nustebęs Robas nuėjo prie laiptų ir žvilgtelėjo žemyn. Pamojavo ir vėl prabilo sklandžia vokiečių kalba, greitai berdamas žodžius ir entuziastingai gestikuliuodamas. Nataša smalsiai žvilgtelėjo apačion ir išvydo dviem aukštais žemiau prie turėklų palinkusią jauną moterį. Ji buvo basa, vilkėjo sportinę aprangą, o plaukus buvo susirišusi į kiek netvarkingą uodegėlę. Ji kažką pasakė Natašai, bet stovėdama toli ši nesuprato.

– Ten mus įleidusi ketvirto buto gyventoja, – paaiškino Robas. – Tik norėjo pasakyti, kad jei ko prireiks, galime bet kada pasibelsti į jos duris.

– Ji labai maloni, – visai be entuziazmo pasakė Nataša ir mandagiai jai nusišypsojo dar smarkiau glausdama dukrą prie savęs. – Einu paguldyti Meibelę.

Stumtelėjo duris ir įžengė į erdvų butą aukštomis lubomis ir didžiuliais langais, kuriuos nuo smalsių kitoje gatvės pusėje gyvenančių žmonių žvilgsnių dengė plonytės užuolaidos. Kambariai buvo siauri, apstatyti madingais amžiaus vidurio stiliaus baldais, su žalvarinėmis lempomis ir XX amžiaus aštuntojo dešimtmečio stiliaus kilpiniu vilnoniu audeklu aptraukta sofa. Paprastai Robas rinkdavosi ne tokias vieteles – jam daug labiau patiko anglų užmiesčio vilų stilius, bet čia apsisusto tik vienai nakčiai, be to, ryt ryte bus labai patogų grįžti į oro uostą.

Miegamajame vyravo tamsiai mėlyna spalva, jis buvo puoštą baroko stiliaus lipdiniais ir jame kabojo fluorescencine rožine spalva švytintis užrašas „Mylimieji“. Lyg išsigandusi tylos, krustelėjo glėbyje mieganti Meibelė. Čia buvo tik kiek po šeštos valandos vakaro, bet pagal vidinį organizmo laikrodį jau buvo po dešimtos, todėl Natašai buvo svarbu, kad dukra miegotų. Jei dabar pabus, gali prireikti ne vienos valandos, kol vėl pavyks ją užmigdyti.

Tik bėda, kad kelioninė lovytė vis dar buvo pas laiptinėje likusį Robą. Kokią akimirką Nataša svarstė, kad vertėtų grįžti ir paraginti atnešti daiktus, bet nenorėjo atrodyti kaip priekabi žmona, juk Robas nekaltas, kad su visais susidraugaudavo, tiesiog buvo „draugiško veido“. Todėl tik nuklojo pūkinę antklodę, numetė žemyn dekoratyvinę pagalvėlę ir paguldė Meibelę, ir šios mažas kūnelis iškart nugrimzdo minkštame čiužinyje.

Į mergaitės glėbį atsargiai paguldė mylimiausią pliušinę karvytę Mūlahą ir apkamšė pūkine antklode. Mažylė vėl įmigo, nepaisant visų pastangų atpratinti, nykštys kaipmat atsidūrė burnytėje, bet Nataša negalėjo prisiversti jį ištraukti. Jie visi buvo pavargę, o seni įpročiai puikiai ramindavo. Nataša atsigulė šalia, švelniai paglostė skruostuką ir pajuto tokį patį stiprų nuovargį kaip ir dukra. Sutrikęs paros ritmas visuomet išsekindavo.

Jau kone merkdamasi išgirdo gretimame kambaryje bruzdantį Robą – jis užtraukė užuolaidas, įjungė šviesą ir pasigirdo tylus televizijos laidos vedėjos murmesys. Po akimirkos įžengė į kambarį, atnešė kelioninę lovytę ir lagaminą, bet pamatęs abi susirangiusias lovoje iškart sustojo. Žvilgtelėjęs į pačiame lovos viduryje lyg žiemos miegu miegantis ežiukas susirangiusią Meibelę tik kilstelėjo antakius, nes suprato, kad ji čia ir liks.

Nataša susigėdusi šyptelėjo.

– Ilgokai užtrukai. Teko ją paguldyti.

– Sužinojau, kur yra geriausia miesto kepyklėlė, – sumurmėjo ir priėjęs keletą akimirkų žvelgė į dukrą ir tik paskui ją švelniai pabučiavo į skruostuką. – Svetainėje „Tripadvisor“ jų bandelės buvo įvardytos kaip pačios skaniausios.

– O. Tada gerai.

Robas Stounlis visuomet rinkdavosi tik tai, kas geriausia, visai nesvarbu, ar tai būtų bandelės, automobiliai ar batai.

– Bet tu juk dar neini miegoti?

– Ak, Robai, aš tokia pavargusi. Priešingai nei kai kurie iš mūsų, lėktuve nė kiek nenusūdau.

Jis kilstelėjo rankas.

– Ei, juk ne mano kaltė, kad Meibelė nurimsta tik tavo glėbyje.

– Ne. – Žvelgdama į mažylę Nataša šypsojosi. Buvo sunku, bet slapta džiaugėsi, kad dukrai yra nepakeičiama. Tokia reikalinga.

Robas dar akimirką ją stebėjo, o tada pasilenkė ir neskubėdamas pabučiavo.

– Bet atostogos buvo puikios, sutinki? – sumurmėjo.

– Pačios geriausios.

Robas vėl pabučiavo.

– Tai *tu* esi pati geriausia. Nežinau, ką be tavęs daryčiau. – Žvelgė šviesiai pilkomis akimis, bet jose šmėstelėjo nerimo šešėlis.

Nataša švelniai pridėjo delną jam prie skruosto.

– Ir nereikia tikrinti. Niekur neketinu dingti, – sušnabždėjo.

Pastarąją savaitę daug kalbėjosi, atviri žodžiai giliai smigo į sužeistas širdis, bet sugebėjo įveikti sunkumus ir vėl jautėsi sugrįžę į ramius vandenis.

– Netgi neisi kartu į kitą kambarį? – Jo akys žibėjo. – Toji sofa atrodo labai patogi. – Mirktelėjo, o Nataša tik šyptelėjo, kad vyras toks nesubtilus. – Galėtume smagiai praleisti vakarą, tai paskutinė mūsų atostogų naktis, nupirkčiau vyno, užsakyčiau maisto... Būtų lyg rojus Vienoje.

Norėdama sustabdyti kalbas, Nataša vėl paglostė jam skruostą.

– Pasiūlymas labai viliojantis, bet abejoju, kad gali varžytis su minkštomis pagalvėmis ir aštuonių valandų miegu.

Robas tylėdamas žvelgė į žmoną ir bandė suprasti, ar ji juokauja.

– Bet supranti, kad dar net ne septinta valanda vakaro? Jei jau dabar eisi miegoti, pabusi vidury nakties. Juk žinai, kad po ilgo skrydžio tenka prisiderinti prie vietinio laiko.

– *Suprantu*, bet Meibelė to nežino ir pabus kada panorėjusi. Jai visai nerūpi, gyvename Maldyvų ar Vienos laiku. Todėl noriu eiti miegoti. Man jau merkiiasi akys.

Robo akys nebespindėjo, jis atsitraukė nuo lovos ir išsitiesė.

Sujudėjus čiuziniui, Meibelė krustelėjo ir iš seilėtų lūpyčių pasigirdo tylus parptelėjimas.

– Atsiprašau, – sušnabždėjo Nataša. – Ryt jau prisitaikysiu prie vietos laiko.

– Puiku. Žinoma, – atsainiai pasakė, nusitraukė marškinius per galvą ir mestelėjo ant kėdės. Perėjo per kambarį. – Ar ją surinkti? – Mostelėjo į kelioninę lovelę.

– Gali palikti taip, kaip yra. Šiąnakt Meibelė vis tiek miegos su mumis, todėl ryt nereikės supakuoti.

– Gerai. – Užkėlė lagaminą ant spintelės ir atsegė, pamatęs po paskutinio pasiplaukiojimo Indijos vandenyne vis dar drėgnus maudymosi šortus ir žmonos bikinį vos susilaikė garsiai neatsidusęs. Bet rytoj jau bus susitaikęs su realybe.

– Gal galėtum paduoti pižamą?

Pakilnojęs tvarkingai sulankstytus nešvarius skalbinius surado baltą lininę pižamą su tamsiai mėlynais apvadais ir ištiesė jai. Nataša persirengė gulėdama ant lovos, dėvėtus drabužius numetė ant grindų ir po kelių akimirų jau gulėjo po antklode šalia savo mažylės.

Robas apstulbęs žiūrėjo.

– Neketini išsivalyti dantų?

– Ne. Ne šįvakar.

– Bet tu visada valaisi dantis. Valeisi net po Parkerių barbekiu vakarėlio, kai penkis kartus apsvėmei ir išvadinau Loreną pasipūtusia karve.

– Tai tik įrodo, kad esu labai pavargusi, – atsakė ir užsimerkė trokšdama, kad jis daugiau niekuomet neprimintų to baisaus vakaro, nes po jo Lorena išsisavė su ja nekalbėjo ir Lorenos širdį suminkštino tik sveikatingumo paslaugų centro dovanų kuponas.

Girdėjo, kad Robas atsisegė džinsų užtrauktuką ir nusimovė kelnes.

– Nusiprausiu po dušu ir persirengsiu, o tuomet ketinu eiti nusipirkti ko nors užkąsti. Tikrai nieko nenori?

– Visiškai, – sumurmėjo Nataša, vyro balsas atrodė toks tolimas. – Nepamiršk nustatyti žadintuvo.

– Taip. Nustatysiu šiek tiek prieš aštuntą. Užteks laiko pusryčiams suvalgyti bandelių ir kiek pasivaikščioti. Iš čia turim išvykti vėliausiai dešimtą.

– Aha, – beveik miegodama sumurmėjo ji ir dar išgirdo, kaip jis įjungė dušą. – Dešimtą.

– Mama.

Nataša suaimanavo, atmerkė vieną akį, bet negalėjo pakelti galvos. Šalimais klūpėjo Meibelė ir čiulpdama nykštį suko ilgų šviesių Natašos plaukų sruogą.

– Aš alkana.

– Ką? – bandydama susivokti, sumurmėjo Nataša. Atrodė, kad kūnas švininis, giliai nugrimzdęs į čiužinį. Šalimais knarkė Robas. Nataša negirdėjo, kaip jis praėjusią naktį atėjo į lovą. Paprastai prisiglausdavo iš nugaros ir apkabindavo, bet šįkart tarp jų miegojo mažylė ir jis gulėjo toliau. Nataša neaiškiai suvokė dėl to geriau išsimiegojusi.

Meibelė lipnia rankyte papplekšnojo jai per veidą.

– Alkana, mama.

Nataša susiraukė.

– O kas čia?.. – Suėmė dukros rankytę ir apžiūrėjo iš arčiau. Pirštukai buvo aplipę kažkokiais blyškiais mėlynais grūdeliais.

Nataša iškart atsibudo. Atsisėdo.

– Meibele, ką darei? Kas čia?

Meibelė tik sumirksėjo.

– Nieko tokio. Tik parodyk mamytei, ką veikei. Gal žaidei?

Mergytė nusirideno prie lovos krašto ir nuslydo žemyn. Apimta siaubo, Nataša stebėjo dukrą. Tikriausiai sugebėjo niekam nepastebėjus išsiristi iš lovos. Jei tik būtų paguldę į kelioninę lovelę su aukštais kraštais...

Nataša nusiklojo ir išlipusi iš lovos nusekė paskui dukrą per svetainę iki pat virtuvės, kurios vakar iš nuovargio net neapžiūrėjo. Ši buvo tikra minimalisto svajonė – matinės antracito pilkumo spintelės su juodu muilo akmens stalviršiu, ant kurio buvo matyti tik prabangus kavos aparatas, bet vietoj jo išvydo kiekvienos mamos košmarą, nes Meibelė sugebėjo atidaryti po kriaukle įrengtą spintelę ir visą jos turinį išmėtyti ant grindų. Raudonos ir geltonos indaplovei skirtos tabletės atrodė kaip išbarstyti akmenėliai, ant šono gulėjo atsuktas ploviklio butelis, o iš jo lėtai tekėjo žalias skystis, dar buvo matyti apversta indaplovėms skirtos druskos dėžutė, išbirusi druska maišėsi su išsiliejusiu skysčiu.

Staiga Nataša suprato, kur dukra įkišo pirštukus. Tą pačią akimirką griebė ją į glėbį ir nunešusi pakišo delniukus po vandeniu iš čiaupo.

– Meibele, ar kišai rankytes į burnytę?

Meibelė sumirksėjo, atrodė nustebusi, kad apsnūdusi mama staiga atkuto.

– Meibele, išsižiok ir leisk mamytei pažiūrėti. – Nataša pražiodė dukrytę ir žvilgtelėjo į burną. Putų nebuvo, taip pat neužuodė specifinio kvapo, kad galėtų spėti ją kažką prarijus. Nataša suspaudė šlapius pirštukus ir priglaudė prie skruosto. – Meibele, širdede, pasakyk mamytei, ar buvai įkišusi pirštukus į burną?

Meibelė sumirksėjo.

– Ar valgei ką nors nuo grindų?

– ...Ne, mama.

– Tikrai? Nes jei valgei, tau gali būti labai bloga. O mamytė nenori, kad tau būtų bloga.

– Aš alkana.

– Žinau, bet... – atsiduso. Kažin, kur artimiausias vaikų primamasis? Nekokia atostogų pabaiga, kaip ir dienos pradžia. – Robai!

Glėbyje glausdama Meibelę, nuskubėjo į miegamąjį. Robas vis dar saldžiai miegojo išsikėtojęs ant nugaros.

– Robai! – riktelėjo.

Jis išsigandęs pašoko lyg koks animacinio filmo herojus.

– Ką? Kas atsitiko? Kas negerai? – sumirksėjęs pamatė prielovos palinkusią žmoną, prie savęs glaudžiančią dukrą. Suaimanavo ir susigriebė už galvos.

– Meibelė įlindo į virtuvės spinteles ir visus valymo produktus išmėtė ant grindų. Rankytės aplipusios plovikliu ir indaplovėms skirta druska, bet nežinau, ar ji ką nors prarijo!

Kol Robas bandė suvirškinti išgirstą informaciją, įsivyravo nejauki tyla. Jis vėl suaimanavo. Nors per atostogas įdegė saulėje, vis tiek atrodė išbalęs.

Nataša susiraukė.

– Kiek vakar išgėrei?

Robas ignoravo jos klausimą ir ėmė garsiai mąstyti:

– Jei būtų prarijusi druskos, būtų jau viską išvėmusi, tiesa? – pasikėlęs ant alkūnių paklausė. Natašos žvilgsnis nuklydo prie ryškių vyro pilvo raumenų. Nors jo plaukai buvo prilipę prie kaktos, o vos pabudęs buvo kiek apdujęs, vis tiek atrodė geriau už daugelį vyrų savo geriausiomis dienomis. – Ar jai bloga?

– Ne. Bet ji alkana. Nerimauju, kad ji galėjo ką įsikišti į burną. Jis suraukė nosį.

– Jei ir būtų įsikišusi, net neabejoju, kad iškart išspjautų. Tik įsivaizduok, koks būtų skonis. Nesugebėtum nuryti.

– Neturėtume to nepaisyti, mažyliai į burną prisikiša pačių netikėčiausių daiktų, – pasakė. Pasisodinusi Meibelę ant klubo, paglostė skruostuką ir įvertino, ar nematyti kokių apsinuodijimo požymių. – Kaip manai, gal apsidrausdami turėtume nuvažiuoti į priimamąjį?

– Natse, tikrai suprastume, jei ji išties būtų prarijusi indaplovėms skirtos druskos. Dabar jau būtų įsijungusi skalavimo programa. – Tyliai nusijuokė iš savo pasakyto pokšto.

– Visai nejuokinga! – subarė ji, nors jo žodžiuose būta tiesos.

– Be to, turime spėti į lėktuvą. Tiesiog grįžkime namo, o jei pasirodys kokių nors simptomų, tuomet paskambinsime bendruoju pagalbos numeriu. Kiek dabar valandų?

Ištiesė ranką prie laikrodžio ir ji gavo dar vieną progą pasigrožėti jo saulėje įdegusia raumeninga nugara ir pilvo raumenimis. Turbūt nereikia stebėtis, kad Meibelė buvo pradėta per medaus mėnesį?

Stebėjo, kaip jis krūpteli, ir akimirką taip pat suakmenėjo, lyg kartu su juo pripažindama gresiančią nelaimę. Išpūtęs akis Robas žvilgtelėjo tiesiai į ją.

– Taša! Dabar be penkių vienuolika!

Ką? Ji žengė žingsnį atgal. Negali būti. Kambaryje vis dar buvo prieblanda. Pribėgo prie užuolaidų ir atitraukusi pažvelgė pro langą. Lauke snigo, pro žemus pilkus debesis šviesa neprasisverkė, bet kitoje gatvės pusėje pamatė šviečiančius langus.

– Po velnių! Tai reiškia, kad užsakytas automobilis atvažiavo ir išvažiavo! – pasakė mesdamas telefoną ir šoko iš lovos.

– Bet kaip galėjom pramiegoti? Ar nustatei žadintuvą? – paklausė Nataša, o jis jau spėjo apsimauti džinsus ir apsirengti vakarykščius marškinius, kuriuos nusimovė per galvą. Jie vis dar buvo susagstyti, todėl po mažiau nei minutės jau buvo su batais ir pasirengęs bėgti pro duris. Bet ji vis dar glėbyje glaudė mažylę. Vis dar buvo su pižama.

– Maniau, kad nustačiau, – pasikasė galvą. – Tikriausiai buvau išjungęs telefono garsą. Bėgu žemyn ir pabandysiu gatvėje susistabdyti taksi automobilį. Apsirenk ir lauksiu jūsų abiejų apačioje.

– Bet...

Jis užsegė lagaminą ir paėmė vis dar supakuotą kelioninę lovelę.

– Iškart paimsiu daiktus.

– Bet ten mūsų drabužiai.

– Apsirenkit vakarykščius ir pasiimkit pižamas. Vėliau jas galėsime įdėti į rankinį bagažą.

Jai dar nespėjus paprieštarauti, išbėgo iš kambario. Net nepžiūrėjo, kaip atrodo virtuvė. Tikriausiai negražu viską taip palikti. Kita vertus, jei nori spėti į lėktuvą...

– Dieve mano, – aiktelėjo Nataša ir pasodinusi Meibelę ant lovos pasiėmė ant grindų numestus drabužius. Apsirengė be vyrui būdingo laisvumo, kelnaites apsimovė išvirkščias, o ir suknelę ne taip susisagstė.

– Mama, kodėl tu liūdna? – paklausė Meibelė, kai ant lovos krašto prisėdusi Nataša bandė atpainioti sportbačių raištelius. Vakar taip lengvai juos nususpyrė, bet šiandien atrišant batraiščius būtų pravertusi Hudinio pagalba.

Nataša šiaip taip išspaudė šypseną.

– Mamytė nėra nuliūdusi. Mes tik turim kuo greičiau susirošti. Jei nepaskubėsime, lėktuvas išskris be mūsų.

– Noriu valgyti.
– Žinau, širdele. Pažadau, kad ko nors užkąsim oro uoste.
– Noriu valgyti *dabar*.
– Suprantu, mažyle. Bet palauk dar keletą minučių, gerai? –
Įtemptai bandė prisiminti, ar rankiniame bagaže rastų kokių už-
kandžių. Lydyto sūrio „Babybel“? Razinų? Sezamų trapučių?

Pagriebė Meibelę nuo lovos ir nunešusi į vonios kambarį pasodino ant klozeto.

– Brangioji, reikia kuo greičiau pasisioti. Kuo greičiau. Va-
žiuodami automobiliu negalėsime sustoti.

– Bet aš nenoriu. – Meibelė persiėmė tėvų įtampos ir dabar beveik spiegė.

– Ne? Jau buvai tualete?

Tik Nataša nesuprato, kaip. Nebuvo laiptelio, kad galėtų pasilipti, taip pat ir naktipuodžio. O tai jau nežadėjo nieko gero.

– Meibele? Pasakyk mamytei, kurėjai.

Apatinė Meibelės lūpytė ėmė virpėti.

– Ne, neverk. Brangioji, mamytė nepyksta. Tiesiog noriu žinoti, ar prieš išeidamos turime kur nors išvalyti. – Negalėjo palikti tokio buto, tiesiog negalėjo.

Pakėlė Meibelę nuo klozeto ir pati atsistojo. Ant spintelės pamatė Robo pamirštus tualetinius reikmenis, taip pat skustu-
vą, dantų šepetuką ir dantų pastą. Nuleidusi vandenį, nusiplovė rankas ir viską sudėjo į krepšį.

– Gerai, – pasakė pati sau, užsisodino Meibelę ant klubo ir nuskubėjo į miegamąjį. Ant pižamos mestelėjo kosmetinę su tualetiniais reikmenimis. – Brangioji, pasakyk, kur padarei si-
siuką? – paklausė melodingu, visai neįtemptu ir laimingu balsu.

Abi nuėjo į svetainę ir šįkart Nataša iškart pamatė prie užuo-
laidų telkšančią mažą spindinčią balutę. Pernelyg arti užuolaidų.

– O! Čia. Labai gerai, – pasakė pastatydama Meibelę ir bandydama nepaslysti ant slidžių grindų nubėgo į virtuvę ieškoti šluostės. – Kur ta prakeikta šluostė? – paklausė ir išgirdo, kaip miegamajame ėmė skambėti mobilusis telefonas. Suprato, kad skambina Robas. Tikriausiai jau susistabdė taksi. – Po velnių. Po velnių. Po velnių. – Apsidairė, pagriebė popierinio rankšluosčio ritinėlį ir parbėgusi atitraukė užuolaidą, kad neįsigertų šlapimas, ir puolė šluostyti balutę.

Meibelė pravirko.

– Viskas gerai, brangioji, – kaip galėdama ramiau pasakė Nataša. – Jau viskas sutvarkyta. Viskas.

Nulėkė į virtuvę ir į šiukšliadėžę sumetė panaudotus popierinius rankšluosčius. Paėmusi indaplovėms skirtos druskos dėžutę ir ploviklio butelį, abu įkišo į spintelę. Dar ten sumetė keletą saujų surinktų indaplovės tablečių, bet daugiau nieko negalėjo padaryti. Telefonas nesiliovė skambėjęs, o tai reiškė, kad apačioje laukiantis Robas labai nerimauja.

Pakėlė Meibelę, pagriebė pižamą ir kosmetinę, atsiliepusi į skambutį atidarė buto duris ir nulėkė prie lifto.

– Taip, taip, ateinu! Robai, skubu kaip tik galiu! – šūktelėjo šiam perspėjus, kad lėktuvas išskris be jų.

Lifto durys užsidarė tuo pat metu kaip ir buto durys. Nataša paglostė Meibelei galvytę ir ją ramindama nuskubėjo laiptais žemyn. Tai nebuvo tobula nakvynė mieste, kaip jie įsivaizdavo planuodami kelionę, bet ji neleis, kad keletas nesklandumų sugadintų nuostabias atostogas. Viskas buvo tobula. Tiesiog tobula.

*To nepadaręs, negalėsiu gyventi toliau.
Geriau už kitus žinai, kad negalėsiu.*

KAREN SWAN (Karen Svon) – gausų gerbėjų ratą visame pasaulyje subūrusi, daugiau nei dvidešimties tarptautinių bestselerių autorė, kurios knygos pasirodo vasarą ir prieš pat Kalėdas. Susitikti su rašytoja Lietuvoje skaitytojai plūsta pilnais lagaminais knygų, o naujų autorės romanų pradeda laukti dar gerokai prieš jiems pasirodant. K. Swan romanai skaitytojus nukelia į vaizdingiausius pasaulio kampelius, kuriuose atsiskleidžia įvairialypiai žmonių santykiai.

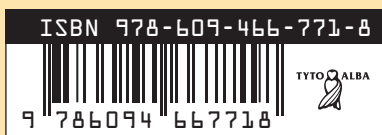
Romanas „Kalėdų atvirukai“ skaitytojus kviečia kopti į aukščiausias Himalajų viršūnes ir pasivaikščioti snieguotomis Anglijos gatvelėmis – tai lyg šiltas apkabinimas, kupinas šventinės nuotaikos ir šilumos.

Santuokos kryžkelėje atsidūrę Nataša ir Robas išsiruošia žiemos atostogų į Maldyvus, kurios, kaip tikisi, gali išgelbėti šeimos ateitį. Tačiau skaidraus vandens ir šilumos apsuptyje atgimę jausmai trunka neilgai – kelionės pabigoje dingsta mylimas jų dukros pliušinis žaislas. Mėgindama paguosti sielvartaujančią dukrą, Nataša žūtbūt siekia jį susigrąžinti. Socialiniai tinklai padeda aptikti mergaitės žaislą: dabar jis į Himalajų kalnus išsiruošusio Dafio sėkmės talismanas ir jo grąžinti mergaitei vyras nėra linkęs.

Bet Dafis pažada mergaitei pasakoti jos mylimo žaislo kelionės nuotykius. Iš už tūkstančių kilometrų atkeliaujančios nuotraukos ir trumpi laiškai džiugina žaislo pasiilgusią Natašos dukrą. Moteris netrukus pajunta, kad kartu su atkeliaujančiomis įamžintomis akimirkomis mezgasi ir sunkiai paaiškinamas abipusis ryšys – ar gali būti, kad už tūkstančių kilometrų esantis nepažįstamasis ją supranta geriau nei mylimas vyras?

Dafui kopiant į kalnus, Nataša pradeda jausti nerimą keliančio pokyčio užuomazgas ir įtarti, kodėl pliušinis žaislas toks svarbus ne tik jos dukrai, bet ir Dafui. Sunku kvėpuoti tampa ne tik kopiant vis aukščiau, bet ir susiduriant su kruopščiai dangstoma tiesa.

„Karen Swan, tu dar kartą nustebinai.“ (Skaitytoja / Goodreads)

Pirkite internetu
www.tytoalba.lt